

Arrest

nr. 203 465 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Icherian, Mansehra, Khyber Paktunkwa. U zou in Qatar geboren zijn daar uw vader aldaar werkte. Op de leeftijd van twee jaar zou u teruggekeerd zijn naar Pakistan. Uw oudste broer, I. u. H. zou betrokken geweest zijn bij Jaish-e-Mohammed. In 2008 zou hij gezocht zijn wegens mogelijke betrokkenheid bij een aanslag in Mumbai. Hij zou ontkomen zijn waarna hij zich bij de Taliban gevoegd zou hebben. In 2008 zou u samen met uw broers verschillende dagen opgepakt zijn door de autoriteiten. I. u. zou benoemd zijn tot vice-commandant van de Taliban in Mansehra.

Via enkele van zijn vrienden probeerde hij er u van te overtuigen om bij de Taliban te gaan. In 2011 zou hij opgepakt zijn en in 2012 zou hij dood teruggevonden zijn. Uw familie werd hierdoor steeds in de gaten gehouden door de Pakistaanse autoriteiten en de inlichtingendienst "ISI" (Inter Services Intelligence). Zo zou uw broer Is. ook gearresteerd zijn, waarna hij in 2013 naar Saoedi-Arabië vertrokken was. Hierna werd uw andere broer Ib. gevisieerd. Hij zou ook een visum voor Saoedi-Arabië geregeld hebben, maar de dag voor dit inging werd hij meegenomen door de ISI. U zou ondertussen gehuwd zijn met een Pakistaanse vrouw opgegroeid in Saoedi-Arabië. Hierna werd u op uw beurt gevisieerd. Zowel in 2015 als in 2016 zou u opgepakt en mishandeld zijn door de autoriteiten. Ook zou u benaderd zijn door de Taliban die u opgedragen hebben om een zelfmoordaanslag te plegen. U zou geprobeerd hebben om een visum voor Saoedi-Arabië te verkrijgen, maar dit zou mislukt zijn. Op 16/05/2016 zou u vertrokken zijn. U zou over land naar Europa gereisd zijn. U zou een tijdje in Bulgarije en in Oostenrijk gezeten hebben vooraleer u op 22/02/2017 een asielaanvraag in België indiende. Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw broer Ib. door een militair tribunaal tot 25 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd. Uw broer Is. zou hierop teruggekeerd zijn naar Pakistan, waarna ook hij door de "ISI" werd opgepakt. Na een tijdje kwam hij vrij en zou hij teruggekeerd zijn naar Saoedi-Arabië.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer, allen in kopie: uw NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani), uw paspoort, identiteitskaarten van verschillende familieleden, uw studiedocumenten, documenten ivm het werk van uw vader, documenten ivm uw geboorte in Qatar, allerlei documenten (oa foto's, kranten) ivm uw broer I. u., uw huwelijksakte, een gezinssamenstelling, verschillende documenten over de visumaanvraag door uw broer Ib., uw domiciliëring, omslagen, een gedicht. Daarnaast legde u van volgende zaken originelen voor: juridische documenten ivm uw broer Ib., een usb-stick met deze documenten en een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er bestaat vooreerst zeer veel twijfel bij de door u opgegeven identiteit en de hieruit voortvloeiende familiebanden. Zo liet u bij uw registratie door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noteren dat u **F. K. S.**, geboren in Qatar op 02/03/1997 zou zijn. Bij het opstellen van uw "verklaring DVZ" wijzigde u dit: uw naam zou **Fa. U. H. M.** zijn en u zou geboren zijn te Ichrian, Pakistan op 02/03/1997. U door de DVZ gewezen op deze verschillen verklaarde nerveus te zijn, wat zeker geen afdoend excuus vormt voor het opgeven van twee verschillende identiteiten. Bovendien beweerde u plots toch in Qatar geboren te zijn, maar u zou daar geen bewijzen van hebben (verklaring DVZ p. 4).

Voor het CGVS hield u vol in Qatar geboren te zijn en als bewijs hiervoor legde u enkele documenten van het ziekenhuis in Qatar waar u geboren bent, voor. Het CGVS ziet niet in, waarom indien u en uw familie over de geboortedocumenten van het ziekenhuis in Qatar beschikken, uw geboorteplaats op uw Pakistaanse documenten niet als Qatar geregistreerd zou staan. Ook had u voor de DVZ verklaard dat u op de leeftijd van twee maanden van Qatar naar Pakistan verhuisde. Voor het CGVS verklaarde u echter dat u pas op tweejarige leeftijd verhuisde en u weet deze vergissing aan de DVZ. Echter blijkt uit uw verklaring voor DVZ dat u tot tweemaal toe verklaarde op de leeftijd van twee maanden verhuisde (DVZ verklaring punt 5, 10). Het lijkt er dan ook wederom op dat u de door u verkeerd doorgegeven gegevens in de schoenen van de DVZ wil schuiven. Bovendien verklaarde u plots dat men bij de DVZ een fout in de registratie van uw geboortedatum gemaakt zou hebben. U zou niet geboren zijn op 02/03/1997 (zijnde 2 maart 1997), maar op 3/02/1997 (dus 3 februari 1997) (gehoorverslag CGVS p. 2-3). Echter blijkt uit uw dossier dat u bij uw aankomst in Bulgarije door dat uw naam **F. M.** is en dat u wederom geboren zou zijn op 02/03/1997, waardoor duidelijk blijkt dat de fout in de registratie van uw geboortedatum eerder bij u te zoeken valt dan bij twee onafhankelijk van elkaar registrerende nationale instanties. Voorts gaf u ook aan dat u in Oostenrijk aangaf dat uw naam **F. K.** is. Overigens blijkt uit de vertaling van uw gezinssamenstelling dat uw volledige naam **M. F. u. H. K.** is, terwijl u zelf uiteindelijk aangaf dat uw volledige officiële naam **M. Fa. u. H.** is (gehoorverslag CGVS p. 2). Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u bewust in het verleden een foutieve identiteit opgaf en dat u de door u foutief doorgegeven gegevens pas corrigeerde na het ontvangen en nakijken van verschillende identiteitsdocumenten. Dit doet ernstige twijfel rijzen bij de door u opgegeven identiteit. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u de identiteit van iemand anders probeert over te nemen.

Ook legde u geen enkel origineel document neer ter staving van uw beweerde identiteit, enkel kopies. Daar kopies steeds onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van dit soort documenten nooit met zekerheid aangenomen worden, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat allerlei vervalsingen verkrijgbaar zijn in Pakistan. Voorts legde u voor de DVZ enkel een kopie neer van de achterkant van een identiteitskaart. Voor het CGVS echter legde u kopies neer van beide zijdes. Hieruit blijkt dan ook dat het hier om een zgn "NICOP" (National Identity Card for Overseas Pakistani) gaat. Deze identiteitskaarten kunnen Pakistanen die in het buitenland of in Pakistan verblijven aanvragen om aldus het bewijzen van hun identiteit en het reizen te vergemakkelijken. Op de door u voorgelegde identiteitskaart staat echter zeer duidelijk "country of stay: Saudi Arabia". Dit wijst er op dat de eigenaar van deze kaart ten tijde van het uitvaardigen er van in Saoedi Arabië verbleef. Toen u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u echter ooit in dit land verbleven te hebben; u zou enkel van plan geweest zijn om naar dat land te vertrekken en in dat kader zou u deze kaart aangevraagd en gekregen hebben; u zou echter nooit naar Saoedi Arabië gegaan zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit is een vergezochte verklaring: immers is het weinig aannemelijk dat de Pakistaanse autoriteiten zulk een kaart zouden uitvaardigen met de melding in welk land een burger verblijft, elke keer een Pakistaans burger nog maar het plan zou opvatten om naar het buitenland te gaan. Uw bewering dat uw visum voor Saoedi Arabië werd geweigerd, wist u overigens niet te staven. Het lijkt er eerder op dat u wederom niet op de hoogte was van de volledige inhoud en draagwijdte van de door u neergelegde documenten daar het hier waarschijnlijk niet uw eigen documenten betrof. Ook het paspoort is enkel een kopie en vermog niet uw identiteit aan te tonen. Bovendien had u voor de DVZ nog verklaard dat uw paspoort vervallen was, terwijl u voor het CGVS plots beweerde dat de DVZ een fout zou gemaakt hebben en dat uw paspoort niet vervallen was (DVZ- verklaring punt 28, gehoorverslag CGVS p. 2). Opnieuw lijkt het er sterk op dat u uw verklaringen die betrekking hebben op uw identiteit en identiteitsdocumenten aanpaste nadat u de eigenlijke documenten ontvangen had.

Dat u verder onwaarheden vertelt over uw familiebanden blijkt ook uit uw verklaringen over de familieband die u zou delen met Mu. Is. K. (CGVS 1536496, OV 8177309), een beweerd familielid die ook asiel aangevraagd heeft in België. Voor de DVZ liet u immers nog optekenen dat jullie beide vaders broers zouden zijn, wat jullie volle neven maakt, terwijl u voor het CGVS dan weer verklaart dat dat jullie grootmoeders eerste nichten waren van elkaar (DVZ- verklaring punt 20, gehoorverslag CGVS p. 6).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook oprecht getwijfeld worden aan uw opgegeven identiteit. Dit heeft logischerwijze ook verstrekkende gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees die immers verbonden is aan uw familie.

Dat uw ingeroepen vrees on geloofwaardig is blijkt verder uit volgende vaststellingen.

Zo beweerde u dat uw broer I. u. H. een befaamd commandant bij de Taliban was. Uw kennis over deze man was echter zeer beperkt wat de twijfel of het hier wel om uw broer zou gaan verder voedt. Zo kon u vooreerst niet exact zeggen op welke dag uw broer omgekomen zou zijn. U wist dat jullie het lichaam op 02/04/2012 thuis gekregen zouden hebben, maar u heeft er geen idee van wanneer exact hij omgekomen zou zijn. Voorts beweerde u voor de DVZ dat u en uw broers in het kader van een inval door de autoriteiten die op zoek waren naar I. u., in 2009 gearresteerd werden. Echter voor het CGVS gaf u aan zich vergist te hebben bij het doorgeven van deze datum, de inval en arrestatie zou in 2008 voorgevallen zijn, daar ze verbonden is met het begin van de carrière van I. u. bij de Taliban (gehoorverslag CGVS p. 2, 10, DVZ- vragenlijst punt 5). Voorts werd u gevraagd naar de activiteiten en de rol van uw broer voor en bij de Taliban. U gaf echter meteen aan dat de beperkte informatie die u hierover had, ook nog eens uit de door u voorgelegde kranten kwam (gehoorverslag CGVS p. 10). U gevraagd achter zijn strijdersnaam, dacht dat het misschien A. was, maar u was hier niet zeker van. U beweerde dat hij een vice- commandant was, maar u kon niet zeggen sinds wanneer hij deze functie bekleedde (gehoorverslag CGVS p. 11). U gevraagd achter uw broer zijn concrete activiteiten kon slechts één vaag voorbeeld geven. Daarnaast herhaalde u enkel wat uw broer tegen u verteld zou hebben of de videobeelden die hij u getoond zou hebben; u had geen andere voorbeelden van zijn concrete activiteiten (gehoorverslag CGVS p. 11, 12). U gevraagd of uw broer ook actief was in andere regio's dan uw eigen regio, moest het antwoord weer schuldig blijven en verwijzen naar de door u voorgelegde kranten (gehoorverslag CGVS p. 12). U gevraagd wanneer uw broer gearresteerd werd, wist het niet zeker, u kon enkel de datum uit de krant geven. Gezien het hier om uw broer zou gaan en gezien uw bewering dat uw persoonlijke problemen voortvloeien uit het profiel van uw oudere broer, zou van u toch een meer doorleefde en gedetailleerde kennis over diens leven bij de Taliban verwacht mogen worden.

Het feit dat u geregeld naar de door u voorgelegde kranten verwees als bron van uw kennis, wijst er eens te meer op dat u meer dan waarschijnlijk niets te maken heeft met deze familie of deze persoon.

Daar er noch aan uw identiteit, noch aan uw familiebanden of uw bewering dat uw broer bij de Taliban zat geloof kan worden gehecht, wordt het geloof in uw persoonlijke vrees verder ondermijnd.

Zo verklaarde u voor de DVZ in totaal tweemaal gearresteerd te zijn: eenmaal in 2009, een tweede maal begin 2016 (DVZ- vragenlijst punt 2, 5). Voor het CGVS herhaalde u dit initieel letterlijk met de onmiddellijke aanpassing dat uw eerste arrestatie niet in 2009, maar in 2008 plaatsvond; de tweede arrestatie zou eind 2015- begin 2016 plaatsgevonden hebben (gehoorverslag CGVS p. 12). U vult dit echter meteen aan met nog een derde arrestatie begin 2015, waarbij u 20 tot 25 dagen vastzat (gehoorverslag CGVS p. 12). U gevraagd waarom u initieel voor het CGVS, net als voor de DVZ, slechts twee arrestaties vermeldde, beweerde dat u slechts belang hechtte aan twee arrestaties, die van 2015 en 2016, daar u bij die eerste nog zeer jong was en daar u die eerste keer niet geslagen werd door de politie (gehoorverslag CGVS p. 13). In het licht van deze verklaring is het dan ook eigenaardig om vast te stellen dat u voor de DVZ wel melding maakte van de minder belangrijke arrestatie van 2008 (of 2009) naast die van 2016, maar dat u met geen woord repte over de arrestatie die u zelf blijkbaar belangwekkender vond, zijnde die van 2015 (gehoorverslag CGVS p. 13, DVZ vragenlijst punt 5). Uw verklaring dat u niet de kans kreeg om het volledig uit te leggen is onafdoende. Immers zelfs als u maar een beperkte tijd kon spreken voor de DVZ dan is het nog steeds logischer dat u de twee arrestaties waar u het meeste belang aan hecht zou vermelden. U had overigens ook geen enkel bewijs van enige van deze arrestaties. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering in het verleden vervolgd te zijn door de Pakistaanse autoriteiten.

Ook uw bewering dat de Taliban u wou recruterende, komt in het licht van bovenstaande vaststellingen als ongeloofwaardig over. Uw bewering dat de Taliban u geld gegeven zou hebben voor rijlessen zodat u een aanslag kon plegen, raakt immers kant noch wal.

Daar u geen duidelijkheid wenst te bieden over wie u bent, kan het CGVS ook geen weet hebben over waar u vandaan komt of waar u de afgelopen tijd in Pakistan of eventueel het buitenland, heeft verbleven. U maakt het de Belgische autoriteiten dan ook onmogelijk om een correcte en volledige inschatting te maken van uw nood aan bescherming. Dit valt te wijten aan een verregaand gebrek aan medewerking van uw zijde. Het CGVS spreekt zich dan ook niet uit over uw specifieke nood aan bescherming, maar mocht u toch uit de provincie Khyber Pakhtunkwa afkomstig zijn, dient naar onderstaande vaststellingen verwezen te worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Vooreerst gaat het hier enkel om kopies wat het geloof in de authenticiteit verder ondermijnt. Ten tweede dient nogmaals verwezen te worden naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat mits corruptie alle soorten vervalsingen in Pakistan verkrijgbaar zijn. Ten derde hebben documenten enkel waarde indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier niet het geval is. Ten vierde kan er ernstig getwijfeld worden aan uw beweerde familiebanden, waardoor u niet aannemelijk kunt maken dat de personen over wie de door u neergelegde documenten handelen daadwerkelijk uw nabije familie zijn. Ten vijfde dient hierbij nog opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is om vast te stellen dat volgens uw verklaringen uw gehele familie vervolgd zou worden door de Pakistaanse autoriteiten en vooral de oppermachtige Pakistaanse militaire inlichtingendienst "ISI" daar uw broer een vermaard Talibancommandant zou zijn, terwijl zowel u als uw broers schijnbaar probleemloos aan paspoorten kunnen geraken, wat jullie over een middel om een internationale reis te ondernemen doet beschikken waardoor jullie zouden kunnen ontkomen aan de vervolging door dezelfde autoriteiten die deze reisdocumenten verstrekken. Deze laatste vaststelling wijst er andermaal op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het geheel van uw verklaringen. Tenslotte legde u nog medische attesten voor waaruit dient te blijken dat u in België psychologisch hulp zocht. Vooreerst dient hierover opgemerkt dat u zelf verklaart niet goed te weten waarom u naar een psycholoog moet gaan (gehoorverslag CGVS p. 16) Ten tweede zijn medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden. Ten derde kan enkel vastgesteld worden dat deze attesten al weer van verschillende maanden geleden dateren, wat verder uw nood aan psychologische hulp ondermijnt. Bovendien bleek nergens tijdens uw gehoor dat u problemen had om antwoorden te geven op de aan u gestelde vragen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de zorgvuldigheidsplicht, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat er *in casu* geen grondige analyse is doorgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit zou blijken dat het risico objectief primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas. Tevens wijst verzoeker op de paragrafen 39 en 201 van de proceduregids van UNHCR. Betreffende zijn identiteit benadrukt verzoeker dat hij diverse documenten heeft neergelegd om zijn identiteit te bewijzen. Ook onderlijnt hij dat hij steeds dezelfde informatie heeft gegeven met betrekking tot zijn naam, doch merkt hij op dat de commissaris-generaal de keuze heeft gegeven aan “*de meest nadelige interpretatie*”. Verzoeker verduidelijkt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zijn naam Fa. was en dat de “*protection officer*” hem vervolgens gevraagd heeft om zijn volksgroep en zijn stam te benoemen, waarop hij K. S. aangaf. Het was aldus de naam van zijn stam en niet zijn eigen naam die verder werd opgetekend op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij nerveus was en niet alle vragen goed heeft kunnen beantwoorden. Gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker zijn naam Fa. u. H. opgegeven. In Bulgarije heeft verzoeker Fa. M. gezegd en dus niet zijn volledige naam, net zoals het geval was in Oostenrijk. Op zijn gezinssamenstelling is zijn volledige naam en zijn stam geschreven. Verzoeker besluit dit punt door te stellen dat hij in elk geval nooit een foutieve naam heeft opgegeven, doch wel niet steeds zijn volledige naam en soms zijn stam, hetgeen naar zijn mening aantoonde dat het zijn werkelijke identiteit betreft. Verzoeker acht het dan voorts onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn identiteit in twijfel trekt, nu hij veel details en informatie heeft gegeven over zijn familie. Ook meent verzoeker dat het feit dat hij zich vergist heeft over de duur van zijn verblijf in Qatar geenszins kan leiden tot het besluit dat zijn problemen ongeloofwaardig zijn. Hij benadrukt dat hij zich vergist heeft, doch dat dit een kleine en “*domme*” vergissing betreft die niet tot gevolg kan hebben dat zijn hele asielaas in twijfel wordt getrokken. Verzoeker wijst er voorts op dat, hoewel er geen bewijzen zijn van het feit dat hij in Qatar geboren is, hij geen belang heeft om te liegen over dit aspect. Tevens benadrukt hij dat hij zelf heeft gezegd dat sommige informatie, zoals deze werd uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet echt was.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het hem verwijt dat hij slechts kopieën van documenten voorlegt, voert verzoeker aan dat hij heeft uitgelegd dat zijn familie probeerde om documenten op te sturen maar dat dit niet eenvoudig is. Hij voegt hier nog aan toe dat hij zal pogen om meer originele documenten te verkrijgen. Overigens meent verzoeker dat het loutere feit dat de documenten kopieën betreffen geen argument is om ze automatisch te weigeren. De motivering dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts de achterkant van zijn identiteitskaart heeft voorgelegd, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de voor- als achterkant kon overleggen, verklaart verzoeker door het feit dat hij in tussentijd van zijn familie post heeft gekregen met het volledige document. Met betrekking tot de NICOP verduidelijkt verzoeker dat dit een Pakistaans document betreft dat verkregen kan worden als men in het buitenland wenst te gaan wonen. Verzoeker legt uit dat hij van plan was om een visumaanvraag te doen, maar later ontdekte dat dit niet mogelijk was omdat hij nog te jong was.

Alwaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat hij weinig over zijn broer I. kan vertellen, laakt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zijn broer het huis heeft verlaten toen hij twaalf jaar oud was en hij zijn broer slechts éénmaal nadien heeft gezien in 2009.

Hij herhaalt bovendien dat zijn familie alle banden met zijn broer I. had afgesneden en zijn vader hem zelfs ontferde in 2010, zodat het logisch is dat hij niet veel weet over de activiteiten van zijn broer. Verzoeker wijst erop dat hij overigens wel sommige elementen over zijn broer kon verduidelijken.

Met betrekking tot de arrestaties legt verzoeker uit dat hij enkel heeft gesproken over deze in 2008 en 2016 omdat hij wilde uitleggen dat hij problemen heeft gehad gedurende verschillende periodes en hem gevraagd werd zijn problemen snel uit te leggen, waarbij hij later de mogelijkheid zou krijgen om dieper in te gaan op de verschillende aspecten. Gelet op de korte duur van het eerste gehoor en de verschillende problemen die verzoeker wilde aansnijden, met name zijn problemen met de taliban en met de autoriteiten, was het aldus moeilijk om alle aspecten naar voor te brengen. Na een theoretische uiteenzetting van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 48/3 *in fine* van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker nog aan dat de autoriteiten denken dat zijn broers en hijzelf betrokken zijn bij de taliban en dat ze aanslagen plegen. Hierdoor riskeert verzoeker dan ook vervolging te ondergaan, zelfs ondanks het feit dat hij niet echt schuldig is aan deze aanslagen.

Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn problemen niet echt heeft geanalyseerd en benadrukt dat hij is toegelaten tot de Islamic University in Islamabad, maar dat hij moest stoppen omwille van zijn problemen. Hij wijst er voorts op dat hij op verschillende aangelegenheden aangevallen is geweest (met name in 2008, in 2013 zijn broer Is., in 2015 en in 2016). Daarbij zat hij enkele keren 20-25 dagen vast zonder te weten wat hij gedaan had, zonder advocaat, etc. Aangezien het illegale detenties betroffen, heeft verzoeker geen documenten verkregen. Dat zijn twee broers een visum voor Saoedi-Arabië verkregen hoeft niet te verbazen nu het niet moeilijk is om een paspoort te verkrijgen, doch dat de concrete stappen om het land te verlaten moeilijker zijn. Verzoeker vervolgt dat hij nog contacten heeft in Pakistan die hem verteld hebben dat de politie nog thuis komt en dat de procedure van zijn broer Ib. in beroep loopt. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over hetgeen er met zijn broer gebeurde toen hij terugkeerde naar Pakistan en meent dat dit erop wijst dat Pakistan gevaarlijk voor hem is vermits hij willekeurige gevangenschap en "oordeel" riskeert, evenals tot de doodstraf veroordeeld kan worden. Hij vervolgt dat zijn familie verschillende keren probeerde om hulp van de politie te verkrijgen en zelfs een klacht indiende bij de rechtbank, maar dat hieraan geen gevolg werd gegeven. Aangaande zijn vrees ten aanzien van de taliban benadrukt verzoeker nog dat hij geld van de taliban heeft aangenomen om een zelfmoordaanslag te plegen, maar dat hij het land heeft verlaten.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Pakistan thans geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er immers op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf erkent dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's problematisch blijft en dat de situatie in sommige provincies, met inbegrip de provincie Punjab, verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen. Hij verwijst tevens naar verschillende nieuwsberichten waaruit blijkt dat er in Pakistan een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker twee aanvullende nota's met bijkomende stukken neer (rechtslegingsdossier, stukken 7 en 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem opgegeven identiteit en de hieruit voortvloeiende familiebanden en hij bovendien geen enkel origineel document voorlegt ter staving van zijn beweerde identiteit; (ii) de door verzoeker ingeroepen vrees eveneens ongeloofwaardig is nu (1) verzoekers kennis over zijn broer I. u. H. – die een befaamd commandant bij de taliban zou zijn geweest – zeer beperkt en lacuneus is, (2) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal arrestaties waarvan hij het voorwerp zou zijn geworden, (3) verzoekers bewering als zou de taliban hem willen rekruteren evenmin geloofwaardig is en (iii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat verzoeker middels zijn verklaringen zijn identiteit en hieruit voortvloeiende familieband niet aannemelijk maakt en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.2.1. Betreffende het verwijt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 43 080 van 6 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Er dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.2.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker opgegeven identiteit en hieruit voortvloeiende familiebanden.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift benadrukt dat hij altijd dezelfde informatie heeft gegeven met betrekking tot zijn naam en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de meest “*nadelige interpretatie*” heeft gehanteerd, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn registratie door de Dienst Vreemdelingenzaken liet noteren dat hij F. K. S. was (administratief dossier, stuk 16), daar waar hij bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf Fa. u. H. M. te zijn (administratief dossier, stuk 14).

Alwaar verzoeker erop wijst dat hij nerveus was op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bij zijn registratie zijn stamnaam K. Q. heeft gezegd, dient er vooreerst op gewezen dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt en dat de interviewer hiermee rekening houdt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit hetgeen volgt, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden identiteit en feiten geloofwaardig voor te stellen. *In casu* zijn er geen gegevens voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Overigens dient opgemerkt dat op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker uitdrukkelijk gevraagd wordt om zijn volledige officiële naam op te geven, waarop hij M. Fa. u. H. antwoordt (administratief dossier, stuk 5, p. 2), terwijl uit het document van gezinssamenstelling blijkt dat zijn volledige naam M. F. u. H. K. is (zie map 'Documenten' en rechtsplegingsdossier, stuk 7 en daarvan stuk 6). Daarenboven blijkt uit verzoekers dossier dat hij bij aankomst in Bulgarije voorhield dat zijn naam F. M. was en bevestigt hij ook in onderhavig verzoekschrift dat hij Oostenrijk verklaarde F. K. te heten. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift aanvoert dat hij in Bulgarije en in Oostenrijk niet zijn volledige naam heeft weergegeven, maar wel zijn naam en stam geregistreerd werden en hij vervolgt dat op het document van gezinssamenstelling zijn volledige naam én zijn stam geschreven staan, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Alwaar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wel heeft kunnen uiteenzetten over zijn familie, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Ook over zijn geboorteplaats en zelfs zijn geboortedatum wijzigt verzoeker zijn verklaringen doorheen de verschillende gehoren. Zo laat hij bij zijn registratie door de Dienst Vreemdelingenzaken noteren dat hij in Qatar geboren werd op 2 maart 1997, daar waar hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken eerst aangeeft geboren te zijn in Ichrian, Pakistan. Gewezen op de verschillende verklaringen gedurende zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, beweert verzoeker plots dat hij alsnog in Qatar geboren is, maar dat hij daarvan geen bewijzen heeft en dat zijn ouders hem hebben gezegd dat hij twee maanden oud was toen ze naar Pakistan verhuisden (administratief dossier, stuk 14, p. 4). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hield verzoeker vol in Qatar geboren te zijn en legde hij als bewijs een kopie van een document van het ziekenhuis in Qatar voor, waarvan hij thans het origineel neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7 en daarvan stuk 7). Indien verzoeker en zijn familie over de geboortedocumenten van het ziekenhuis in Qatar beschikken kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar hij besluit dat het niet aannemelijk is dat in dat geval Qatar niet wordt vermeld als zijnde verzoekers geboorteplaats op zijn Pakistaanse documenten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aangeeft niet op de leeftijd van twee maanden, maar wel op de leeftijd van twee jaar te zijn verhuisd naar Pakistan vanuit Qatar (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Gevraagd naar waar de fout precies lag, geeft verzoeker aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken een fout beging bij het noteren van de leeftijd waarop hij verhuisde naar Pakistan. Echter blijkt uit verzoekers verklaring in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tot tweemaal toe verklaarde op de leeftijd van twee maanden te zijn verhuisd (administratief dossier, stuk 14, verklaring punten 5 en 10). In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker bovendien plots aan dat hij zich zelf vergist heeft omtrent de tijd dat hij in Qatar heeft gewoond, doch dat dit slechts een "*kleine en dom*" vergissing betreft. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, doch wel om elementaire aspecten van zijn identiteit. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, *quod non in casu* zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Ook met de loutere stelling dat er geen bewijzen zijn dat verzoeker in Qatar geboren is, maar hij er geen belang bij heeft om hierover te liegen, slaagt hij er niet in om een ander licht werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker wel degelijk documenten heeft voorgelegd van het ziekenhuis in Qatar waar hij geboren zou zijn (administratief dossier, map 'Documenten' en rechtsplegingsdossier, stuk 7 en daarvan stuk 7).

Dat verzoeker voorts aangeeft dat op de Dienst Vreemdelingenzaken nog een fout werd gemaakt, met name in de registratie van zijn geboortedatum, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo verklaart verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers dat hij niet geboren zou zijn op 2 maart 1997 maar wel op 3 februari 1997 (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3). Uit verzoekers dossier blijkt evenwel dat hij in Bulgarije aangaf dat hij geboren werd op 2 maart 1997, waardoor niet kan worden aangenomen dat de foutieve registratie van de geboortedatum aan de Belgische asielinstanties verweten kan worden.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog aanvoert dat hij heeft toegegeven dat sommige gegevens zoals hij deze heeft uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct waren, slaagt hij er andermaal niet in om de voormelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen te herstellen.

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden identiteit wordt verder ondermijnd door het gegeven dat hij noch van zijn intern, noch van zijn internationaal paspoort een origineel exemplaar voorlegt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt als volgt: "(...) Daar kopies steeds onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van dit soort documenten nooit met zekerheid aangenomen worden, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat allerlei vervalsingen verkrijgbaar zijn in Pakistan. Voorts legde u voor de DVZ enkel een kopie neer van de achterkant van een identiteitskaart. Voor het CGVS echter legde u kopies neer van beide zijdes. Hieruit blijkt dan ook dat het hier om een zgn "NICOP" (National Identity Card for Overseas Pakistani) gaat. Deze identiteitskaarten kunnen Pakistanen die in het buitenland of in Pakistan verblijven aanvragen om aldus het bewijzen van hun identiteit en het reizen te vergemakkelijken. Op de door u voorgelegde identiteitskaart staat echter zeer duidelijk "country of stay: Saudi Arabia". Dit wijst er op dat de eigenaar van deze kaart ten tijde van het uitvaardigen er van in Saoedi Arabië verbleef. Toen u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u echter ooit in dit land verbleven te hebben; u zou enkel van plan geweest zijn om naar dat land te vertrekken en in dat kader zou u deze kaart aangevraagd en gekregen hebben; u zou echter nooit naar Saoedi Arabië gegaan zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit is een vergezochte verklaring: immers is het weinig aannemelijk dat de Pakistaanse autoriteiten zulk een kaart zouden uitvaardigen met de melding in welk land een burger verblijft, elke keer een Pakistaans burger nog maar het plan zou opvatten om naar het buitenland te gaan. Uw bewering dat uw visum voor Saoedi Arabië werd geweigerd, wist u overigens niet te staven. Het lijkt er eerder op dat u wederom niet op de hoogte was van de volledige inhoud en draagwijdte van de door u neergelegde documenten daar het hier waarschijnlijk niet uw eigen documenten betrof. Ook het paspoort is enkel een kopie en vermog niet uw identiteit aan te tonen. Bovendien had u voor de DVZ nog verklaard dat uw paspoort vervallen was, terwijl u voor het CGVS plots beweerde dat de DVZ een fout zou gemaakt hebben en dat uw paspoort niet vervallen was (DVZ- verklaring punt 28, gehoorverslag CGVS p. 2). Opnieuw lijkt het er sterk op dat u uw verklaringen die betrekking hebben op uw identiteit en identiteitsdocumenten aanpaste nadat u de eigenlijke documenten ontvangen had." In zoverre verzoeker erop wijst dat hij reeds heeft uitgelegd dat zijn familie probeerde om documenten op te sturen, dat dit evenwel niet eenvoudig was en dat hij zal proberen om meer originele documenten te verkrijgen, dient erop gewezen dat hij gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2017 aangaf dat zijn moeder de originele documenten reeds via een koerier had opgestuurd doch zij deze terug zou hebben gekregen kort voor het gehoor. Verzoeker gaf hierop aan nogmaals te kunnen vragen naar de originelen (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden heeft nagelaten originele exemplaren voor te leggen van zijn "NICOP" en/of van zijn internationaal paspoort. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om de nodige originele bewijsstukken aangaande zijn identiteit te bekomen, terwijl van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat hij enkel kopie van zijn paspoort neerlegt (stuk 10, aanvullende nota) omdat DHL niet aanvaardt om originelen door te sturen kan niet overtuigen. Bovendien vermeldt ook de kopie van dit paspoort als geboorteplaats Mansehra (Pakistan) terwijl verzoeker verklaarde geboren te zijn in Qatar en hierover documenten neerlegt (stuk 7, immunisatiekaart uit Qatar). Deze laatste vaststelling alleen al volstaat om de authenticiteit van het paspoort in twijfel te trekken nog daargelaten dat verzoeker het originele document niet neerlegt.

Waar verzoeker er tot slot nog op wijst dat hij tussen zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beide zijden van de NICOP heeft ontvangen via de post vanwege zijn familie en dit een document betreft dat Pakistanen kunnen verkrijgen wanneer zij naar het buitenland gaan wonen, dat hij van plan was om in Saoedi-Arabië te gaan wonen maar nooit een visum heeft gekregen omdat hij te jong was, komt hij in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer geacht kan worden om voormelde pertinente motieven te weerleggen.

Voorts lijkt verzoeker er in onderhavig verzoekschrift verkeerdelijk vanuit te gaan dat de documenten geen bewijswaarde wordt toegekend enkel en alleen omwille van het feit dat het kopieën betreffen. Het feit dat de door verzoeker voorgelegde documenten kopieën betreffen vormt immers geenszins de enige reden waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is doch slechts een deel daarvan. Het zijn daarnaast verzoekers incoherente en onaannemelijke verklaringen omtrent deze documenten, de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn broers schijnbaar zonder problemen aan paspoorten raken vanwege de Pakistaanse autoriteiten terwijl zij tevens aangeven door deze autoriteiten te worden vervolgd en de vaststelling dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat mits corruptie alle soorten vervalsingen in Pakistan verkrijgbaar zijn, op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat de documenten niet vermogen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn identiteit te herstellen.

Wat betreft de thans neergelegde originele exemplaren van schoolrapporten en –certificaten, alsook het getuigschrift van woonst (stukken 11 en 12) dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 5 augustus 2016) blijkt dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten, waardoor aan deze documenten slechts en zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Overigens is het enige schoolattest dat van een foto voorzien is een kleurenkopie, hetgeen verder afbreuk doet aan de authenticiteit van het document. Tot slot merkt de Raad op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de familieband die hij zou delen met Mu. Is. K. – een beweerd familielid die ook asiel aangevraagd heeft in België. Zo liet verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken immers optekenen dat zijn vader de broer was van de vader van Mu. Is. K. (administratief dossier, stuk 14, vraag 20 en 31), hetgeen betekent dat zij volle neven zouden zijn, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat zijn grootmoeder en deze van Mu. Is. K. eerst nichten waren, hetgeen eerder wijst op een verre familieband (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

Gelet op het geheel van voormelde discrepanties dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit en zijn verklaringen lijkt aan te passen in functie van de door hem ontvangen identiteitsdocumenten. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas, dat immers nauw verbonden is met zijn identiteit.

2.3.2.2.3. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij beweert door de Pakistaanse overheid te worden vervolgd omdat zijn broer I. u. H. een befaamd commandant was bij de taliban en tevens vreest te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn weigering om zich bij hen te voegen, wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers kennis over zijn voorgehouden broer I. u. H. zeer beperkt is, hetgeen verder afbreuk doet aan de door hem beweerde familieband. Dit besluit is inzonderheid gesteund op de vaststellingen en overwegingen dat (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet zou weten op welke dag zijn broer exact zou zijn omgekomen, (2) hij incoherente verklaringen aflegt omtrent het jaar waarin de inval door de autoriteiten en de arrestatie van zijn broer zou zijn voorgevallen, (3) verzoeker slechts zeer beperkt op de hoogte is van de activiteiten en de rol van zijn voorgehouden broer bij de taliban en het opmerkelijk is dat verzoeker zelf aangeeft dat de beperkte informatie die hij bezit uit de door hem voorgelegde kranten kwam, (4) verzoeker slechts één vaag voorbeeld kan geven van de concrete activiteiten van zijn broer, (5) verzoeker het antwoord schuldig moet blijven op de vraag of zijn voorgehouden broer ook actief was in andere regio's dan verzoekers eigen regio en (6) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet zeker weet op welke dag zijn

broer gearresteerd werd en moet verwijzen naar de datum in de krant. Met het louter verweer dat verzoekers broer het huis heeft verlaten toen verzoeker twaalf jaar oud was, dat verzoeker hem slechts in 2009 nog één keer heeft gezien, dat zijn familie alle banden met de desbetreffende broer heeft verbroken en zijn vader hem zelfs ontferd heeft in 2010, slaagt verzoeker er allerminst in om de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes en onwetendheden te verschoenen of te vergoelijken. Van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de overheid naar aanleiding van de rol en activiteiten van zijn broer bij de taliban, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter verwijzen naar eerder afgelegde en lacuneus bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande.

Tevens legt verzoeker incoherente verklaringen af met betrekking tot het aantal keren dat hij gearresteerd zou zijn geweest in zijn opeenvolgende verklaringen, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij in het verleden vervolgd zijn geweest door de Pakistaanse autoriteiten. Zo geeft hij op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen eenmaal in 2009 en een tweede maal in 2016 gearresteerd te zijn geweest (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5.). Gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt verzoeker vooreerst dat hij tweemaal gearresteerd werd, eenmaal in 2008 en een tweede maal in 2016. Kort daarna spreekt verzoeker evenwel van een derde arrestatie die dateert van begin 2015 (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dat verzoeker onvoldoende tijd zou hebben gehad op de Dienst Vreemdelingenzaken en hem gemeld werd dat hij nog een ander gehoor zou hebben, kan niet volstaan om deze discrepanties uit te wissen. De Raad wijst er immers op dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Te meer nu verzoeker gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat de arrestaties van 2015 en 2016 voor hem het meest van belang waren en hij alsnog de arrestatie van 2015 onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13). Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Urdu en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift voorts tot het louter herhalen van de tweede versie van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; met name dat hij drie maal gearresteerd werd en enkele keren vastzat gedurende 20-25 dagen zonder te weten waarvoor hij gearresteerd werd en zonder toegang tot een advocaat. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen omtrent de ontvoering van zijn broer Ib. en diens veroordeling tot 25 jaar gevangenisstraf als bewijs van de vervolging die hij vreest van de Pakistaanse autoriteiten, dient opnieuw te worden herhaald dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit en de daaruit voortvloeiende familieband en aldus evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolging vanwege de Pakistaanse autoriteiten omwille van de rol en activiteiten van verzoekers oudere broer I. bij de taliban. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar herhaalt slechts zijn persoonlijk asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Tot slot is het, gelet op het voorgaande, ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker zouden willen rekruteren en is het geheel niet aannemelijk dat de taliban verzoeker geld zouden hebben gegeven om rijlessen te volgen zodat hij een aanslag zou kunnen plegen.

2.3.2.2.4. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen.

Wat betreft de identiteitsdocumenten kan vooreerst dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.2.2..

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *"De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. (...) Ten tweede dient nogmaals verwezen te worden naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat mits corruptie alle soorten vervalsingen in Pakistan verkrijgbaar zijn. Ten derde hebben documenten enkel waarde indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier niet het geval is. Ten vierde kan er ernstig getwijfeld worden aan uw beweerde familiebanden, waardoor u niet aannemelijk kunt maken dat de personen over wie de door u neergelegde documenten handelen daadwerkelijk uw nabije familie zijn. Ten vijfde dient hierbij nog opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is om vast te stellen dat volgens uw verklaringen uw gehele familie vervolgd zou worden door de Pakistaanse autoriteiten en vooral de oppermachtige Pakistaanse militaire inlichtingendienst "ISI" daar uw broer een vermaard Talibancommandant zou zijn, terwijl zowel u als uw broers schijnbaar probleemloos aan paspoorten kunnen geraken, wat jullie over een middel om een internationale reis te ondernemen doet beschikken waardoor jullie zouden kunnen ontkomen aan de vervolging door dezelfde autoriteiten die deze reisdocumenten verstrekken. Deze laatste vaststelling wijst er andermaal op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het geheel van uw verklaringen. Tenslotte legde u nog medische attesten voor waaruit dient te blijken dat u in België psychologisch hulp zocht. Vooreerst dient hierover opgemerkt dat u zelf verklaart niet goed te weten waarom u naar een psycholoog moet gaan (gehoorverslag CGVS p. 16) Ten tweede zijn medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden. Ten derde kan enkel vastgesteld worden dat deze attesten al weer van verschillende maanden geleden dateren, wat verder uw nood aan psychologische hulp ondermijnt. Bovendien bleek nergens tijdens uw gehoor dat u problemen had om antwoorden te geven op de aan u gestelde vragen."* In zoverre verzoeker aanvoert dat het niet moeilijk is om een paspoort te krijgen, maar het wel moeilijk is om het land concreet te verlaten, komt verzoeker opnieuw niet verder dan het poneren van blote beweringen die hij op geen enkele concrete wijze staft.

Met de thans neergelegde originele krantenartikelen aangaande verzoekers voorgehouden broer (rechtsplegingsdossier, stuk 7 en daarvan stukken 1-3), de brief van zijn voorgehouden broer (stuk 4 van rechtsplegingsdossier, stuk 7), het gedicht van de taliban (stuk 5, rechtsplegingsdossier, stuk 7), het werkattest van verzoekers voorgehouden vader en kopie van overlijdensattest (stukken 9 en 8, rechtsplegingsdossier, stuk 7), slaagt verzoeker er andermaal niet in om zijn beweerde problemen met de taliban alsnog aannemelijk te maken. Zoals hoger reeds werd vastgesteld biedt verzoeker immers geen zicht op zijn identiteit, zodat hij evenmin zicht biedt op zijn voorgehouden familiebanden. Dit besluit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat verzoekers kennis over zijn voorgehouden broer I. u. H. uitermate beperkt is.

Het door verzoeker bijgebrachte "verification certificate" (samen met de affidavit die de inhoud ervan bevestigt) waaruit zou blijken dat de rechtszaak tegen zijn broer lopende is en zij wel degelijk broers zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 8), vermag evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat, daargelaten uit de objectieve informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat aan Pakistaanse documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht omwille van corruptie en documentenfraude, uit het certificaat slechts kan worden afgeleid dat M. Fa. U. H. K. de broer is van M. I. U. H. K.. Verzoeker maakt zijn beweerde identiteit, M. Fa. U. H. K. evenwel niet aannemelijk (*supra* punt 2.3.2.2.2), zodat niet is aangetoond dat hij wel degelijk de persoon is die op het "verification certificate" vermeld wordt.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze bekritiseren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit recente persartikels en rapporten – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund – en de stelling dat het gevaar niet enkel in het noordwesten van Pakistan aanwezig is, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker nog een schending aanhaalt van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vastgesteld als volgt.

Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER